

Тогава, като не знаеше вече какво да опита, офицерътъ заповѣда да кажатъ на майката на Мурада, тя да го извика. Старата, разбра ли, не ли — доде до кладенеца, извика съ плачъ: „Мурадъ! Мурадъ!“ и пакъ поиска да се хвърли. Взеха я женитѣ настрана.

Но ето че откъмъ селото се зададе млада жена. По вървежа и по снагата се познаваше, че е млада — инакъ тя бѣше закрыта съ фердже. Тълпата се раздвижи.

— Асие! Асие! — прошепнаха мнозина.

Асие дойде и се спрѣ малко настрана.

— Какво иска? — попита поручикътъ.

— Иска да повика Мурада. — Василъ Звездоброецътъ дойде и му пришепна нѣщо.

— Нека го повика, — каза поручикътъ.

Момичето не погледна никого. Качи се на софрата. Залови се съ едната си ржка за дирека и погледна надолу. Не мислѣше вече да се крие, пусна ферджето. Ония, които не бѣха я виждали, можаха да се увѣрятъ, че тя може и да е била много руса, но сега каносаната ѝ коса бѣше червена като медъ, лицето ѝ бѣше много бѣло, очитѣ — сини. Тя се понаведе, смръщи изписанитѣ си вежди и извика колкото можеше:

— Мурадъ, излѣзъ! Азъ те викамъ... азъ... Асие... Асие! Мурадъ! Азъ съмъ, азъ... Асие! Асиее!!

Гласътъ ѝ кѣнтѣше изъ кладенеца и сли-